

Kusta, paskaa ja kyyneleitä

Harri Askeli

En tiiä miten tämä päivä niin päin vittua alakoi mennä. Nukuin viisi tuntia. Se nyt riittää tai ei, sen minä nukuin. Vituttaa vaan. Ei minua helevetti ahista. Minua vituttaa. Olin aamulla intua täynnä. Kirjoitin lehteen. En kehannu häiritä lesbokaveriani, lähin viemään sen tekstin lehen konttorille. Matkaa tullee sellaset viisitoista kilometriä etestakasin. Se ei kenties ollu se virhe, mistä elämä alako kostamaan. Reisu oli mukava. Löysin mahtavan upean takin. Kal-liin newyorkilaisen muotitakin. No niin. Olin iloinen. Lauloin Vennäjän kansallishymniä, kun kävelin kohti Joutsensiltaa. Lehen toimitus on sitte siitä oikeelle.

Vittu. Vituttaa.

Ei me ennää ees olla sängyssä akan kansa. Jotenkin on mennyt iha nyhjäämiseksi tämä oleminen.

Minä vein sen tekstin Lekatiele. Vittu. Ja siinäkö tein virheen, että aijoin tietokonneelta kattua kirjeenvaihtokaveria. Ja vittu Vennäältä. Ja aijoin varastaa mu77 muutaman cd-levyn. Oli vaa niin PUNK olo. Ei minua punkkariksi ulkonäöstä keksi. Enempi minä oon grungea. Mummon villatakki ja sitä rataa. Paskanen tukka. Jotku iha paskat kengät alennuksesta. Näitä syysmuotia vittu City-Marketista.

Minä sen takin heitin tien syrjään. Ei siinä kai se virhe ollu. Siinä ratapihalla kaksi nuorta pelasi tennistä. Hyi helvetti. Hikiset jannut. Vittu ne luulee voivansa päästä kuuhun, ku lätkii jottai karvapalloa. Oikei ovat björnborgia ja jarkkoniemistä.

Vittu. Minä oon semmonen amatsooni. Minä oon melekeen metri-yheksänkymmentä. Vittu. Tämmönen paska-akka. Runkkaanki päivät pitkät sallaa puolisolta. Sitäkö se elämä mulle kostaa nyt. No menin sinne Karjasillan kirijastoon. Siellä ei ollu juuri kettään. Ne kääkät oli, ne juoruakat. Pakko sannoo nyt, sett että jos minua ei

vituttaisi näin saatanasti, voisin niistä haisevista kirjastotätteis-
tä sannoo jottain myönteistäki.

Jotenki tuli sellanen vaikutus siellä kirijastossa, että pittää
se saatanan Musta raamattu tuhota. Ei sellasta saa olla kirijastos-
sa. Minä oon kuullu aivan sairaita juttuja sen vitun kirjan ympäril-
tä. Sekoamisia, tappamisia, kaikkea mitä en nyt halua sannoo. Ja
minä menniin tietokonneelle. Ja minä muistin, että nimenommaan tää-
lä Kara Karjasillan kirijastossa se vitun Musta raamattu on. Pää-
kirijaston teoksen olin jo repinyt kahtia. Ehkä se saatana on koottu
kassaan, kun näytti tietokonneella, että se mukamas oisi vielä ko-
koelemissa. Vittu. Vaan taistelu jatkuu. Näitä vittu akenttihommia.
Kun kukkaan muu ei tee vääryyksille mittää niin minun pittää tehdä.

Löysin tievot. Kattoin hyllypaikan. Pijan löysin sen teoksen. Sii-
nä pähkäilin toimintasuunnitelmaa. Repiä en voinu sitä kirjaa.
Kenties ne kääkät ois kuullu. No hätä keinot keksii, ja niin kävikin.

Menin siihen ylätasanteelle, missä on se lukutaso ja sitten tietty
jakkaroita. Istt Istuuvuin, aloin työni. Aloin vaivihkaa reppiin
sitä viivakootia pois. Siinä oli onni myötä, kässäsin äkkiä, et-
tei se vittu musteella painettu viivakooti siinä juuri merkkää. Sii-
nä alla oli metallilanka, se sen hälytyksen tekkee jos tekkee. Vaa
en ollu asijasta varma. Olin siinä varovainen ja tarkka. Reppiin
sen viivakootin kuiteski kokonaa. Ku työ oli tehty, tarkistin ettei
kirjan, sen saatanan paskakirjan sisäsivvuilla ollu vielä hä-
lyttävää viivakootilappusta. Ja minä näkkiin siinä työntouhusa yhen
äijän siinä vasemmalla lasin takana, siinä kun on ne keittokirijat ja
tekniikkaa ja vissii sykolokian kirjatki on siinä. SE ÄIJÄ NÄKI MI-
TÄ TEIN.

Se oli varmaa jottai Supon ukkoja. Vittu en sais sekkoilla näin pa-
lijon. No minä siinä kohta olin sen kirijan piilottanu hammeeni alle.
Tiukka sukka siihe ympärille. Ja vähä pelekäsın, että se kirija
tippuu. Siinä testasin kävelyä. Tullessa jo vähän nilikutin, no

joo, ei ne kirijastotätit tällasia laita mieleen, ei vaa varmaan. Menin tietokonneelle taas. Vilikasin niihi toisii tietokonneisiin, siinä oli sivu esillä: Michael Jackson on kuollut. Siinä koitin olla ihan rauhallinen, vilkuilu ei saanu palijastaa mittää. Kattoin lainaustiskille. Se äijä vilikasi minnuun. Minä olin meleko rauhallinen, vähän vaan jännitti. " On hilijasta täällä kirijastossa" , sano se äijä. Korva metrinkingosena minä siinä olin.

Kattoin tietokonneelta, onko kirijasto hankkinu kirijaa Ksenia Pietarilaisesta. Ensin siinä hermona laittoin hakusanoiksi " pyhä autius Ksenia Pietarilainen". Ei ollu sellasta teosta. Korjasin kirijotusgi kirij; kirijotusvirheeni. " Pyhä autuas Ksenia Pietarilainen " - - -

Mua kusettaa nytte. Pittää pittää tauko.

Ei ollu sitä Ksenia- kirijaa.

Musta raamattu tuntui oikean nilikkani ympärillä. Pitkä hame, vittu Anna- Kaisa- mummon jäämistöä, ihanalla tavalla Venäjän lipun värit, siinä minä pähkäilin että ei varppina näy se kirija noille kääköille. Ja takkuuvarmaa on ettei hälllyytä portisa.

Minä oon ehkä vähä sairas, mutta ei se haittaa. Emminä ainua mielisairas oo täsä maailmassa. Ja tuo Kseniakin niin kanonisoitu, vaikka oli hullu ja houkka ja kait mielisairas, vaikka ne väittää, että se alako esittää sitä mielisairasta ku ukkosa kuoli. Se alako pukkeutuu vaa ukkosa vaatteisii, ei totellu ommaa oikiaa nimmeesä, sitte vaa reakoi ku ukkosa nimellä sanottii. Se puhu käsittämättömiä, mutta siinä oli se että ku se oli Jumalan hullu, jurodivy, nii niitä palijon totteutu niitä asijoita mitä se unenkä unissakävelijän varmuuveli kertoili.

Kävin toisella tietokonneella. Ei löytyny sopivaa kirjekaveria Venäjältä. Semmosta omanikkäistä naikkosta minä ettiin, ei siinä mielesä, vaan puhtai syvämmiin. Ja kävin RadioSuomiPopin sivuilla, toivoin Indican kappaletta " 10 h myöhässä", ja siinäki jotenki minun epälookisuus ja rikkinäisyys ja sairaus tullee vis-

siin esille ja ilimi, ku mi minulla kyllä on se kappale itellä Maikkulan kirijastosta lainasa.

Ja menin yhen esirukkoilijan sivvuille, se on se sama mille lahjotin tuhat eurua, ku tuli vaa sellanen olo tuosa viime kevväänä.

Emninä siihe mittää keksiny laittaa niitä rukkouspyyntöjä, en liioin kiitosaiheita. Jätin sen sivun esille. Hiippailin hyllyjen takkaa siinä, olin esittäny sitä ennen kiinnostusta iskelmälevvyihin, siinä mukamas kiinnostuneena kattoin Vesku Loirin levyjä. Ei saanu kiirehtiä pois. Sehän se eppäilyksiä ois herättäny. Semmonen hättäily. Kävelin hattuhyllyn takkaa lehtiosastolle, kattelin lehtien kansia. Kivalta tuntu, ku oli Katajavuoren Riina kulttuurilehen kannessa, ku se Riina aikoinaan otti meikäläisen runotekeleitä teksti-tv:n nuorten palstalle, ja se oli sitä aikaa ku Ismo Alanko julukasi sen Taiteilijaelämää, se kaikkien aikojen parahaan levysä, ja minä olin ihan muutama viikkoa aikasemmin saanu sennimisen runotekeleeni juluki siihen tekstitelevisioon. Että sillon aattelin, että onkohan se Jojensuun samaani saanu levynsä nimen siitä minun runostani- - -

Hiippailin pois kirijastosta. Portti ei hälyttäny. Onnistumisen tunne oli melekonen. Aivan rauhalliset liikkeet, aivan rauhallinen käytös. Vittu oli iha nero olo. Ja tiesin olevani oikeella asiail asialla. Ja jahka kerkiän ja elinpäiviä riittää, siinä tuumailin, niin minä alan järjestelmällisesti tuhota satanistien levyjä.

Minä olen Harriet. Olen älykkö. Omasta mielestäni todella olen älykkö. Mulla jäi sillon aikonaan menemättä yliopistoon, kun piti hoitaa issää tuolla maalla. Se sairastu, sillee niiku halavaantu, siitä on nyt parikytä vuotta, ja minä sain hoitaa issää sen loppuajan ja se minua tympäsi, se oli sitä kusta, paskaa ja kyyneleitä. Äiti oli , Äiti oli koulusa opettajana, eikä me sitä ukkoa sairaalaan laitettu. Ja se pian kuoli se äijä, se vaa inhotti aina

ku sillä piruparalla mulukku nousi ku minä sitä pesin ja minä tii-
än että tämä kuulostaa iha sairaalta ja vittu nii se sairasta on-
ki ja tiiän minä että mistä ei voi puhuu siitä pittää vaieta.

Se oli sitte se matka Maikkulaan Ellenin tykö. Pari kilisaa kä-
velin Musta raamattu vasemman jalan sukan alle kätkettynä. Ja sit-
te ku oli oikia aika, reppiin sen kirijan. Vittu mua alko pelottaa
oikeesti, ku siinä Höyhtyällä vittu siinä rintamamiestalojen ees-
sä oli auto jonka rekkarinumero oli 666. Ei tartte ehkä selittää.

Ja mä reppiin sen kirjan.

Ja mä tunsin voitonriemua.

Tässä iltasella kehuskelin teollani. Sekö oli se väärä asia?
Suunnittelin, että alan päntiönään varastaan kirijastosta. " Äk-
kiä saa sadan levyn kokoelman" , sannoin Ellenille.

Yhtä- äkkiä se oli sitte sitä mökötystä. Ja minä päätin kos-
taq itelleni. Otin virsikirijan, sopraanonokkahuilun, alttonokka-
huilun ja sopraninonokkahuilun kangaskassiin, vittu Vuittonin kas-
si, menin Maikkulan kirjaston vessaan, laitoin ne soittopelit pönt-
töön, sen virsikirjankin, jonka lauluja niin rakastan, ne sinne
pönttöön laitoin, vedin vettä päälle.

Vittu. Meitä sitte haukuttii mielisairaiksiki siinä ärrän ees-
sä. Ehkä kuvittelin. Ja vittu ku helepottaa jo. Kusta, paskaa ja
kyyneleitä tämä elämä kenties alastomana on ja se on sitä aina näin
sottaviikolla, vittu hilloviikolla ja minä tiedän, että ilta on
sitte jo toisenlainen.